

Bůh.

Proč obcházejí lidé tak plaše toto slovo, se kterým by přece měli být obeznámeni více než se všemi jinými? Co je zdržuje, aby o něm hluboce přemýšleli a do něho se vcítili, aby je správně pochopili?

Je to úcta? Ne. Je vůbec toto zvláštní „nedůvěřování si“ něco velikého, uznání hodného nebo hlubokého? Nikdy. Uvažte přece: Modlíte se k Bohu a nedovedete si při modlitbě ani učiniti pravou představu o tom, k němuž se modlíte. Naopak jste zmateni, protože nikdy ani škola, ani církve a nikdo jiný nepodal vám jasného výkladu, který by uspokojil vaši vnitřní touhu po Pravdě. Skutečná Trojice zůstávala vám dosud v základě hádankou, se kterou na konec snažili jste se být nějak co nejdříve hotovi.

Může za těchto okolností být modlitba tak vroucí, tak důvěřivá, jakou být má? To je nemožné. Ale když svého Boha znáte a on je vám pak bližší, není modlitba provázena hlubšími city? Není mnohem přímější a vroucnější?

A vy máte a musíte se přiblížiti svému Bohu! Nesmíte zůstávat státi jen zdaleka. Jaká to pošetilost, říkat, že by mohlo být nesprávné zabývat se tak důkladně Bohem. Lenost a pohodlnost dokonce tvrdí, že je to rouhání! Ale já pravím vám: „**Bůh tomu chce!**“ Podmínka přibližování se je v celém stvoření. Proto nemá pokory ten, kdo se před Bohem skrývá. Naopak je to bezmezná domýšlivost! Tím přece vyžaduje, aby se Bůh přiblížil k němu, aby ho mohl pochopit. Namísto, aby se sám snažil

přiblížiti se Bohu, aby ho poznal. Pokrytectví a pohodlnost, kam se podíváme a kdekoliv jen nasloucháme. To vše pod pláštíkem falešné pokory!

Ale vy, kdo nechcete již spáti, kdo s horlivostí hledáte a usilujete o Pravdu, slyšte zvěst a snažte se pochopiti to pravé:

Co je tvůj Bůh? Víš, že pravil: „Já jsem Hospodin tvůj Bůh, nebudeš mít jiných bohů mimo mne!“

Jest jen **jeden** Bůh, **jedna** Síla. Ale co je pak Trojice? Trojjedinost? Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý?

Když si lidstvo samo uzavřelo ráj a nedalo se již vésti citem, který je čistě duchovní a tím stojí i blízko Bohu, nýbrž samovolně si vypěstovalo pozemský rozum a podrobilo se mu, učinivši se otrokem vlastního nástroje, který mu byl dán k použití, vzdalovalo se zcela přirozeně také stále více od Boha. Tím se dovršil rozpor. Lidstvo se převážně klonilo jen k pozemskému, které je nezbytně vázáno na prostor a čas. Toho Bůh ve svém uzpůsobení nezná. Tím také nikdy nelze ho pochopiti. Propast šířila se každou generací a lidé připoutávali se stále více k zemi. Stali se rozumáři, kteří se dokonce s hrdostí nazývají materialisty, protože ani netuší svá pouta. Pevným připoutáním na prostor a čas zúžil se přirozeně současně i jejich obzor. Jak měla se odtud najíti cesta zpět k Bohu? Nikdy!

Bylo to nemožno, kdyby nevyšla pomoc od Boha. Mělo-li býti pomůženo, musela stavba nového mostu vzejíti od něho. A Bůh se smíloval. Bůh sám ve své čistotě nemohl se již zjevovati nízkým lidem rozumu. Tito lidé vlivem své rozumové práce nebyli již schopni, aby viděli, slyšeli a vycítili jeho posly. Ti nemnozí,

kteří to ještě dovedli, byli posmíváni. Omezený obzor materialistů, vázaný jen na prostor a čas, odmítal každou myšlenku na existující rozšíření nad oba tyto pojmy jako nemožnou, protože pro něj nepochopitelnou. Nestačili proto již ani proroci, jejichž síla nemohla proniknout. Na konec staly se čistě materialistickými i základní myšlenky všech náboženských snah. Musel tedy přijít prostředník mezi Božstvím a zbloudilým lidstvem, který měl více síly, než dosud všichni ostatní, aby mohl proniknouti. Možno říci: „Pro těch několik málo lidí, kteří v nejpustším materialismu toužili ještě po Bohu?“ Bylo by to správné. Protivníci by to však raději označili jako domýšlivost věřících, místo aby v tom poznávali mocnou Boží lásku a přece i přísnou spravedlnost, která nabízí spásu stejně v odměně i trestu.

Ale prostředník, který by měl sílu proniknouti zmatkem, musel sám býti Božským, protože nízkost zasáhla již tak daleko všechno kolem sebe, že ani proroci jako poslové ničeho nedocílili. Proto Bůh ve své lásce mocí své vůle odloučil od sebe **část** a vtělil ji do hrubohmotného těla člověka mužského rodu: Ježíše Nazaretského, Slova tělem učiněného, Božské lásky učiněné tělem, Syna Božího!

Tím se odloučená a přece duchovně úzce spojená část stala **osobností**. Svým vtělením zůstala i po odložení pozemského těla při nejužším znovuspojení s Bohem Otcem i nadále osobností.

Bůh Otec a Bůh Syn jsou tedy dva a ve skutečnosti jen jeden! A Duch Svatý? Kristus sám řekl o něm, že hříchy proti Bohu Otci i Bohu Synu mohou býti odpuštěny, ale hříchy proti Duchu Svatému nikdy!

Je tedy Duch Svatý snad výše nebo více než Bůh Otec a Bůh Syn? Tato otázka tížila a zaujímal ji již mnohou mysl a zmátla již tak mnohé dítě.

„Duch Svatý“ je Duch od Otce. Oddělen od něho působí v celém stvoření. Přesto zůstává s Otcem úzce spojen, tak jako Syn, a tvoří s ním jednotu. Železné zákony ve stvoření, které jako nervové provazce pronikají celým vesmírem a přivozují nepodmíněné zvrtné působení, lidský osud, nebo jeho karma ... to je od „Ducha Svatého“! ¹⁾ Nebo zřetelněji řečeno, od jeho působení.

Proto říkal Spasitel, že nikdo se bez trestu neprohřešuje proti Duchu Svatému, protože v neúprosném a nepošinutelném zvrtném působení vrací se odplata k původci, k východisku, ať dobrému nebo zlému. A jako Bůh Syn je od Otce, tak je od něho i Duch Svatý. Oba tedy jsou jeho částí, patří k němu zcela a neodlučně, protože by jinak část jemu chyběla. Je to jako paže jednoho těla, které konají samostatné pohyby a přece k tělu patří, má-li být úplné. Také tyto paže mohou konati samostatné pohyby jen ve spojení s celkem a jsou tedy nezbytně s ním jedno.

Tak jest Bůh Otec ve své všemohoucnosti a moudrosti, maje po pravici jako část sebe Boha Syna, lásku, a po levici Boha Ducha Svatého, spravedlnost. Oba vyšli od Boha Otce a patří k němu jako k jednotě. To je Trojice **jednoho** Boha.

Před stvořením byl Bůh jediný! V době stvoření vydal ze sebe část své vůle jako samostatně ve stvoření působící a stal se tím dvojediným. Když se ukázalo nutným dáti zbloudilému lidstvu prostředníka a čistota Boží nepřipustila přímé spojení s lidstvem, které se samo spoutalo, bez vtělení, oddělil z lásky

část sebe k přechodnému vtělení, aby se mohl opět státi srozumitelným lidstvu a stal se tak zrozením Kristovým trojjediným.

Co jsou Bůh Otec a Bůh Syn, bylo již mnohým jasno, ale Duch Svatý zůstával zmateným pojmem. On je výkonná spravedlnost, jejíž věčné nezměnitelné a neúplatné zákony pronikají vesmírem a byly dosud jen v předtuše zvány: Osud! ... Karma! ... Božská vůle!

1)

Přednáška: [52. Vývoj stvoření.](#)